

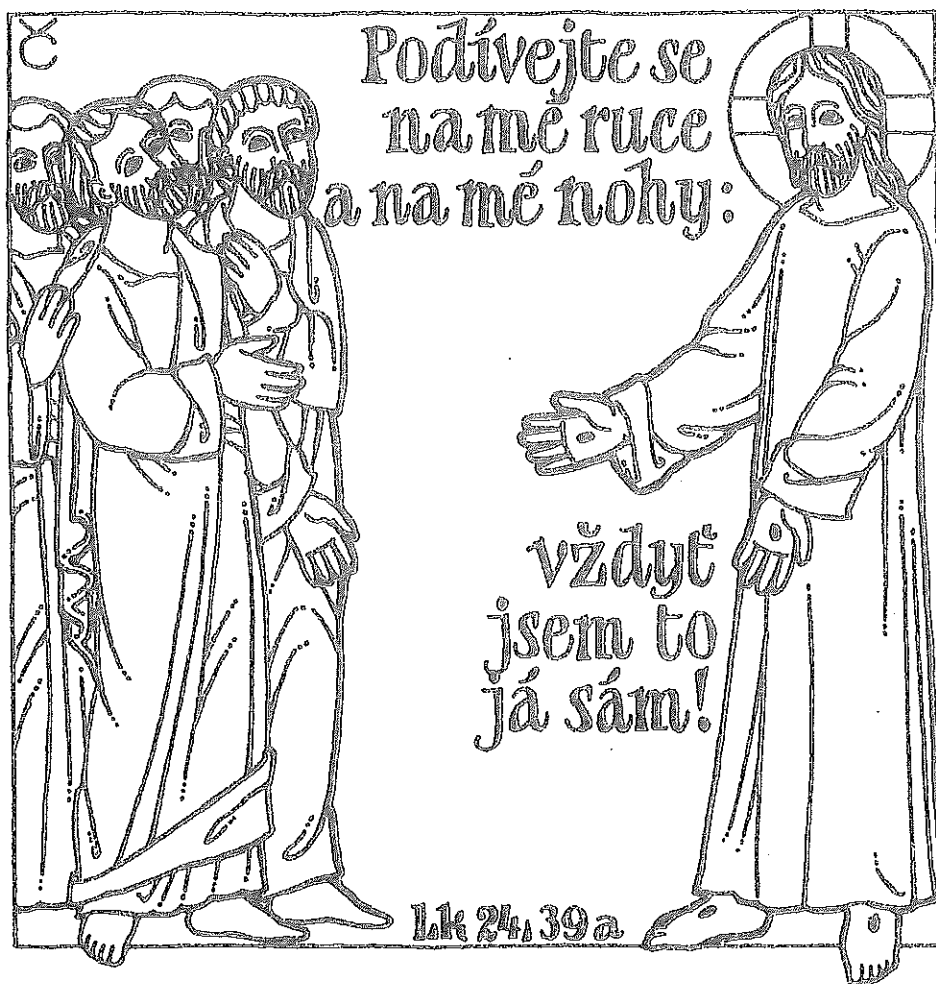
Farní zpravodaj

Český Krumlov

18. 4. 2021

č. 16 - 2021

Cyklus B
3. neděle
velikonoční

Evangelium
Lk 24, 35-48

Svědkové jeho vzkříšení (Rainero Cantalamesa)...

Úryvek evangelia, který jsme právě slyšeli, končí slovy: „*Vy jste toho svědky.*“ Bylo to bezesporu velmi obtížné pověření, jež dal Ježíš svým učedníkům. Po jeho ukřižování žili dosud ve skrytosti, báli se, že budou rozpoznáni židovskými úřady jako učedníci Nazaretského. A najednou je Ježíš žádá, aby vyšli ven a hlásali, že vstal z mrtvých třetího dne, a v jeho jménu ohlašovali všem národům obrácení a odpuštění, počínaje Jeruzalémem!

Tento téměř nemožný podnik se však během prvního čtení uskutečňuje před našima očima téměř do puntíku. V předvečer Letnic mluví Petr k obyvatelům Jeruzaléma: „*Původce života jste dali zabýt, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky... Obráťte se tedy a dejte se na pokání.*“ Zůstali sami, bylo jich jen pár a dostali pověření hlásat evangelium celému světu (srov. Mk 16,15); přesto apoštolové neztrácejí odvalu, neboť pochopili, že jejich úkol je pouze jeden jediný – vydávat svědectví o tom, co slyšeli a viděli, že se naplňuje v Ježíši z Nazaretu, ostatní už obstará on sám, když s nimi bude spolupracovat a potvrzovat jejich slova zázraky (srov. Mk 16,20). Označení „apoštol“ se tehdy stává synonymem výrazu „svědek vzkříšení“ (srov. Sk 1,22). „*Bůh ho vzkřísil a my jsme toho svědky,*“ jsou slova, která se stala shrnutím jejich kázání (srov. Sk 2,32; 3,15; 10,40nn). Viděli jsme a vydáváme svědectví, zvolá Jan (srov. 1 Jan 1,2).

Toto příkladné vydávání svědectví je všechny, jednoho po druhém, přivedlo k mučednictví. Mezitím se ovšem během několika desetiletí naplnilo to, co se zdálo být lidem naprosto nemožné – hlásat celému světu a najít nové učedníky ze všech národů.

Apoštolové si velmi brzy všimli, že nebyli při vydávání svědectví o Ježíšovi sami. Doprovázelo je další svědectví, tiché a neodolatelné, které se k nim připojovalo pokaždé, když hovořili o Ježíšovi – svědectví Ducha Svatého: „*A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají*“ (Sk 5,32). Ježíš také předpovídal: „*Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví*“ (Jan 15,26n).

Toto vydávání svědectví, jež bychom mohli charakterizovat slovem „úřední“ (poněvadž je spojené s apoštolským posláním jako úřadem), pokračuje v církvi i dnes. Druhý vatikánský koncil mu přiznal velký význam, když hovořil o biskupech a kněžích jako „svědcích Krista a evangelia“ (LG 21; 25). Celá církevní hierarchie – včetně papeže a koncilů – se dá nahlížet jako část řídicí vydávání svědectví o Ježíši Kristu a bdící nad autenticitou samotného svědectví (ortodoxie). Na ni bychom měli pochopitelně často obracet svůj pohled a jí se také nechávat vést. Nesmíme však setrvat u toho jediného a cítit se, jako by omluvení a zproštění od vydávání svědectví ze své strany. K „úřednímu“ svědectví by se mělo přidružit svědectví, které je schopen Duch Svatý probudit v každém pokřtěném. Právě dnes bychom se chtěli tohoto vydávání svědectví „Duchem“ dotknout a pohovořit o něm.

Také laici jsou svědkové vzkříšení Krista. „Každý laik musí být pro svět svědkem zmrtvýchvstání a života Pána Ježíše a znamením živého Boha“ (LG 38). Domnívám se, že doba, v níž žijeme, vyžaduje, abychom naplnili tato slova, sama o sobě poměrně starobylá, novým smyslem. Nový smysl by se dal vyjádřit následovně: křesťanští laici se musejí přestat považovat pouze za pasivní svědky víry a stát se aktivními a kreativními nositeli poslání. Co to vlastně znamená? – Znamená to, že se laici nemohou spokojit být pouze těmi, kdo opakují slovo slyšené od hierarchie nebo celebranta během nedělní bohoslužby, ale že si musejí sami osvojit Boží slovo, vykládat ho a učit se ho chápat ve světle Ducha Svatého, který jim byl dán, a ve světle konkrétních zkušeností svého života a tak skutečně svědčit naprosto originálním způsobem.

Často se dnes používá termín „znovupřivlastnění“ ve vztahu k sociálním problémům, nicméně vhodně se dá využít i pro oblast víry. Musíme si znovu přivlastnit význam slova, které nám bylo dáno Kristem ve křtu v symbolu zapálené svíce; je zapotřebí opětovně odhalit význam toho, co znamená být lidem proroků a kněží.

Pochopitelně se jedná o otázku věrohodnosti, primárně také čestnosti. Nedá se poctivě svědčit o tom, co známe pouze a jenom z doslechu; svědek není věrohodný, nemluví-li o věcech, jež sám viděl a slyšel a sám je zakusil. Mohu svědčit o tom, že Kristus vstal z mrtvých a je živý, jenom pokud byl vzkříšen a žije v mém nitru. Když zakouším jeho přítomnost a útěchu, když mi dává sílu otevřít se ostatním, odpouštět a žít radostně, pak teprve chápu, že skutečně vstal, a jsem schopen o něm opravdu vydávat svědectví ostatním. Nic jiného, byť oděno do hávu kulturních dějin nebo výřečnosti, nijak nepřesvědčí; mohli bychom to přirovnat k pobledlému zimnímu slunci, které sice svítí, ale nehřeje.

Také svatý Pavel, když prozkoumal a prověřil všechna zjevení Vzkříšeného apoštolům, ženám a bratřím, doplnil svou osobní zkušenost jako tu, jež potvrzuje ty ostatní: „*A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já*“ (1 Kor 15,8).

Bylo by zapotřebí přejít k něčemu konkrétnímu, abychom pochopili, kdy se jedná o živé svědectví o Kristu a kdy naopak o svědectví opakované nebo už pohaslé. Uvedeme jeden příklad za všechny. Chvályhodným avšak nedostatečným je svědectví matky, která ve dnech, kdy se blíží první svaté přijímání, pomáhá svému dítěti projít naukou katechismu a naučit se z paměti odpovědi na otázky. Mnohem živějším svědectvím je příklad matky a otce, kteří svým vlastním způsobem usilují vždy o nový začátek, odpouštějí svému dítěti a odpouštějí si i vzájemně, čímž učí dítě nepřímým způsobem zakoušet také odpuštění ze strany Boží; s láskou ho sytí, lámou pro něho na stole chléb a tak mu krok za krokem pomocí několika málo slov nebo připomenutím základních výroků evangelia umožňují vstoupit do pochopení gesta nebeského Otce, který sytí všechny lidi, a také Ježíšova gesta, když se dává za pokrm svým přátelům. Na jednom mezinárodním teologickém sympoziu popisoval jeden Ind, jakým způsobem pochopil tajemství svátosti smíření a eucharistie: „Když jsem viděl tatínka, jak mezi nás postupně rozděloval jídlo, které jsme měli jíst, a sám si vzal až jako poslední, tak jsem pochopil, co znamená věřit, že nám Kristus dává jíst své tělo.“ Všechna obsírná teologická pojednání nám v tom okamžiku přišla poněkud pobledlá vzhledem k tomuto svědectví.

Ostatně, nechoval se Ježíš ke svým učedníkům právě tímto způsobem? Rozmnožil pro ně chléb, pojedl s nimi kus pečené ryby – jak to čteme v dnešním evangeliu – a tak je přivedl k pochopení duchovního obdarování.

Boží slovo se tedy musí vrátit k tomu, aby naplňovalo prostor a čas našeho každodenního žití; aby se to mohlo stát, je nutný návrat všech věřících k „přivlastnění si“ slova – blíže se s ním seznámit, cítit se za ně osobně zodpovědní, uchovávat je v rodině a dávat mu prostor v běžném životě. Vůbec se nemusíme skličovat slovy, že je evangelium obtížné, ale spíše se máme ptát, co z něj mohu já osobně pochopit a jak o něm vlastně mohu hovořit? Jak bych ho mohl využít za často tak odlišných okolností konkrétního života? – Na tyto problémy odpovídá určitým způsobem i samotné dnešní evangelium: „*Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich... Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu.*“ Ježíš nás nenechá hovořit o něm samotným; přijde k nám se svým Duchem a otevře nám mysl, abychom pochopili Písmo. Životní okolnosti, ve kterých se nacházíme a musíme v nich uplatňovat Ježíšovo slovo, nám budou tím nejlepším učitelem, možná účinnějším než učebnice a školní lavice, protože slovo osvěcuje život a také se nechává životem osvítit.

Kéž nás dnes Eucharistie podnítl k tomu, abychom odpověděli pokorným a odvážným „ano“ na Ježíšovu výzvu stát se „svědky jeho vzkříšení“.

Mše svaté v týdnu od 18. 4. 2021 do 25. 4. 2021 Český Krumlov:

19.04.	Po	za
20.04.	Út	-----
21.04.	St	na poděkování za Boží milosti s prosbou o Boží požehnání
22.04.	Čt	za
23.04.	Pá	za Vojtěcha Vágaie, rodinu Vágaiovu, Bielčíkovu a d. v. o.
24.04.	So	za
25.04.	Ne	za farnost

Přehled bohoslužeb

	PONDĚLÍ 19.04.	ÚTERÝ 20.04.	STŘEDA 21.04.	ČTVRTEK 22.04.	PÁTEK 23.04.	SOBOTA 24.04.	NEDĚLE 25.04.	ONLINE MŠE CK
ČESKÝ KRUMLOV sv. VÍT	17:00		17:00	17:00	17:00	17:00	9:30P	Ž
VĚTRNÍ							8:00M	
PŘÍDOLÍ							11:15M	
VĚŽOVATÁ PLÁNĚ							11:15P	
KÁJOV							8:00Ž	
Liturgické texty - 3. neděle velikonoční I. čtení: Sk 3, 13 - 19 II. čtení: 1 Jan 2, 1 - 5 Evangelium: Lk 24, 35 - 48								

- Ve středu 21. dubna je *památka sv. Anselma, biskupa a učitele církve.*
- V pátek 23. dubna je *svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka.*
- V neděli 25. dubna v Českém Krumlově po mši svaté budeme přijímat intence na měsíc květen.
- V neděli 25. dubna je **4. neděle velikonoční „Neděle Dobrého pastýře“ – den modliteb za nová kněžská povolání.**
- **Věřící, kteří jsou nemocní nebo se nemohou osobně ze zdravotních důvodů zúčastnit nedělní mše svaté v Českém Krumlově, mají nadále možnost z farní kaple v Českém Krumlově na kanále YouTube - Římskokatolická farnost - prelatura Český Krumlov v přímém přenosu sledovat každý den ve 20:00 hodin svatý růženec, a v neděli v 9:30 hodin mši svatou.**

www.farnostck.bcb.cz

email: rkf.ceskykrumlov@dicb.cz

www.farnostvetrni.bcb.cz

email: rkf.vetrni@dicb.cz

www.farnostkajov.bcb.cz

email: rkf.kajov@dicb.cz